

LÆS STARTEN AF ...

BECCA FITZPATRICK | FORELSKET I EN ENGEL

BECCA FITZPATRICK

TELLERUP

hush, hush
FORELSKET I EN ENGEL

Gud skånede ikke de engle som syndede, men styrtede dem i afgrunden, hvor de holdes i mørkets lænker indtil dommen ...

Andet Petersbrev, kapitel 2, vers 4.

Prolog

Loire-dalen, Frankrig

November 1565

I det tiltagende mørke strømmede regnen ned over de jorder der omgav *Château de Langeais*, men Chauncey bevægede sig let hen over kirkegårdens nedsunkne grave og muld. Selv i den tætteste tåge kunne han finde hjem herfra, uden at skulle være bange for at fare vild. Der var ingen tåge i aften, men mørket og den voldsomme regn var forræderiske nok.

Han havde været sammen med en bondedatter på Loireflodens græsklædte bredder da det voldsomme uvejr kom rullende, og da han havde ladet sin vallak strejfe omkring på engen, havde han kun sine egne to fødder til at bære sig tilbage til slottet. Han havde revet et sølvspænde af sin sko, anbragt det i pigens hånd og set hende pile af sted så mudderet sprøjtede op omkring hende.

Noget bevægede sig i kanten af Chaunceys synsfelt, og han drejede brat hovedet mod venstre. Det der ved første øjekast så ud til at være en stor marmorengel på toppen af et monument, rejste sig i sin fulde højde. Karlen var hverken af sten eller marmor, men havde arme og ben. Hans overkrop og fødder var bare, og et par bondebukser hang lavt om hans liv. Han hoppede ned fra monumentet med regnen dryppende fra sit sorte hår. Den fortsatte ned over hans ansigt, der var mørkt som en spaniers.

Chaunceys hånd listede sig ned til sværdskæftet. „Hvem der?“ Antydningen af et smil viste sig om karlens mund.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Du skal ikke drive gæk med hertugen af Langeais,“ sagde Chauncey advarende. „Jeg bad om dit navn. Giv mig det.“

„Hertug?“ Karlen lænede sig op ad et forkrøblet piletræ. „Eller horeunge?“

Chauncey trak sværdet af skeden. „Tag det i dig igen! Min far var hertugen af Langeais. Jeg er hertugen af Langeais nu,“ tilføjede han klodset og forbandede sig selv for det.

Karlen rystede dovent på hovedet. „Jeres far var ikke den gamle hertug.“

Chauncey sydede af raseri over den uhørte fornærmelse. „Og *din* far?“ spurgte han brysk og holdt sværdet frem. Han kendte endnu ikke alle sine vasaller, men han var ved at komme efter det. Han ville indprente denne karls slægtsnavn i sin hukommelse. „Jeg spørger endnu en gang,“ sagde han roligt og tørrede sig over ansigtet for at få regnen væk. „Hvem er du?“

Karlen gik hen til ham og skubbede sværdet ud af hånden på ham. Han så pludselig ældre ud end Chauncey havde troet, måske oven i købet et par år ældre end Chauncey selv. „Jeg er Djævelens yngel,“ svarede han.

Chauncey mærkede en knugende følelse af frygt i maven. „Du er rablende vanvittig,“ sagde han sammenbidt. „Flyt dig.“

Jorden under Chauncey gyngede. Og gyldne og røde glimt eksploderede bag hans øjne. Sammenkrummet, blinkende og gispende og med neglene boret ind i sine lår, så han op på karlen og forsøgte at få rede på hvad der skete. Hans hjerne snurrede som om det ikke længere var ham der havde kommandoen over den.

Karlen bøjede sig, så de kom i øjenhøjde. „Hør nu godt efter. Jeg har brug for noget fra dig. Jeg går ikke før jeg har fået det. Har du forstået?“

Med sammenbidte tænder rystede Chauncey på hovedet af vantro – af trods. Han forsøgte at spytte på karlen, men tungen nægtede at lystre.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Karlen greb om Chaunceys hænder. Varmen brændte ham, og han skreg.

„Jeg har brug for din troskabsed,“ sagde karlen. „Læg dig på det ene knæ og sværg den.“

Chauncey ville le råt, men halsen trak sig sammen, og han udstødte en halvkvalt lyd. Hans højre knæ bøjede sig, som var det blevet sparket bagfra, og han tumlede forover i mudderet. Han lænede sig ud til siden og kastede op.

„Sværg,“ gentog karlen.

Varmen skyllede op i Chaunceys kinder, og det krævede al hans energi at knytte hænderne til kraftesløse næver. Han lo ad sig selv, men der var ingen morskab i latteren. Han anede ikke hvordan det gik til, men karlen skabte kvalmen og svagheden inden i ham. Han ville sige det han skulle, men han svor i sit hjerte at han ville dræbe karlen for denne ydmygelse.

„Herre, jeg er din tjener,“ sagde Chauncey rasende.

Karlen hjalp Chauncey op at stå. „Mød mig her i begyndelsen af jødernes Cheshvan-måned. I de to uger mellem ny- og fuldmåne får jeg brug for din tjeneste.“

„I ... fjorten dage?“ Hele Chaunceys krop skælvede af raseri. „Jeg er hertugen af Langeais!“

„Du er en nefil,“ sagde karlen med et lille smil.

Chauncey havde et ugudeligt svar på tungen, men han slugte det. Hans næste ord blev udtalt med iskold giftighed. „Hvad sagde du?“

„Du tilhører den bibelske slægt nefilim. Din rigtige far var en engel som blev udstødt fra Himmelen. Du er halvt menneske.“ Karlen løftede sine mørke øjne og mødte Chaunceys. „Halvt falden engel.“

Chauncey kunne høre sin lærers stemme som læste stykker fra Bibelen, der fortalte om en afvigende bibelsk slægt som blev skabt da engle, der var blevet udstødt fra Himmelen, parrede sig med menneskevinder. En frygtindgydende og magtfuld

BECCA FITZPATRICK

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

slægt. En kuldegysning rystede Chauncey. „Hvem er du?“

Karlen vendte sig og gik sin vej, og selv om Chauncey prøvede at følge efter ham, nægtede benene at bære ham. Mens han lå på knæ og blinkede dér i regnen, så han to brede ar på karlens nøgne ryg. De snævredes ind og dannede et omvendt V.

„Er du en af de faldne engle?“ råbte han. „Dine vinger er blevet revet af, er de ikke?“

Karlen – englen, eller hvad han nu var – vendte sig ikke. Chauncey behøvede ikke yderligere bekræftelse.

„Den tjeneste jeg skal levere,“ råbte han. „Jeg forlanger at få at vide hvad det er.“

Luften genlød af karlens sagte latter.

Kapitel 1

Coldwater, Maine
Nutiden

Jeg gik ind i biologilokalet og blev stående med åben mund. En Barbiedukke var på mystisk vis fastgjort til tavlen, med Ken ved sin side. De var blevet tvunget til at stå arm i arm og var nøgne, bortset fra nogle kunstige blade, anbragt på få, udvalgte steder. Over deres hoveder stod med tykt, lyserødt kridt:

VELKOMMEN TIL MENNESKELIG FORPLANTNING (SEX)

Ved siden af mig stod min veninde Vee. „Det er lige præcis derfor skolen har forbudt at man tager billeder med sin mobiltelefon. Et par billeder af det her i eAvisen ville være det eneste bevis jeg behøver for at få skolebestyrelsen til at slagte biologi. Og så kunne vi bruge timen her til at lave noget produktivt i – som for eksempel at få privatundervisning af lækre fyre fra de ældste klasser.“

„Jamen, Vee dog,“ sagde jeg. „Jeg troede at du havde set frem til denne time hele semestret.“

Vee kneb øjnene sammen og smilede frækt. „Jeg kan ikke lære noget her som jeg ikke allerede ved.“

„Du er da jomfru?“

„Ikke så højt.“ Hun blinkede til mig netop som det ringede ind, og vi satte os på vores pladser, side om side ved det bord vi delte.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Biologilæreren Mac greb fat i sin fløjte der hang og svingede i en kæde om hans hals, og blæste i den. „Sæt jer, mit hold!“ Mac betragtede biologiundervisningen på andet år i high school som en bibeskæftigelse til jobbet som træner for førsteholdet i basketball, og det vidste vi alle sammen.

„Det er måske ikke gået op for jer unger at sex er andet og mere end et kvarter på bagsædet i en bil. Det er videnskab. Og hvad er videnskab?“ spurgte Mac.

„Kedeligt,“ råbte en eller anden nede bag i lokalet.

„Det eneste fag jeg dumper i,“ sagde en anden.

Macs øjne gled søgende hen over forreste række og standsede ved mig. „Nora?“

„Studiet af noget,“ sagde jeg.

„Lærebogssvar.“ Han gik hen og stødte pegefingeren ned i mit bord. „Hvad ellers?“

„Viden samlet gennem eksperimenter og observation.“ Åh nej. Jeg lød som om jeg var ved at aflægge prøve til optagelsen af en lydbogsudgave af pensum.

„Med dine egne ord.“

Jeg søgte efter et synonym. „Videnskab er en efterforskning.“ Det lød som et spørgsmål.

„Videnskab *er* en efterforskning,“ sagde Mac og gned sig i hænderne. „Videnskaben kræver at vi er spioner.“

Udtrykt på den måde lød videnskab nærmest sjovt. Men jeg havde været i Macs klasse længe nok til ikke at nære nogen forhåbninger.

„Godt detektivarbejde kræver øvelse,“ fortsatte han.

„Det gør sex også,“ lød endnu en kommentar fra den bageste del af lokalet. Vi bed alle sammen latteren i os, mens Mac rettede en advarende pegefinger mod den formastelige.

„Det er *ikke* en del af aftenens hjemmearbejde.“ Han rettede igen sin opmærksomhed mod mig. „Nora, du har siddet ved siden af Vee siden årets begyndelse.“ Jeg nikkede, men fryg-

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

tede hvad det næste ville blive. „I arbejder begge to på skolens eAvis.“ Igen nikkede jeg. „Jeg vil vædde med at I ved en hel del om hinanden.“

Vee sparkede mig over benet under bordet. Jeg vidste hvad hun tænkte. At han ikke havde nogen anelse om hvor meget vi vidste om hinanden. Og her mener jeg ikke bare det man normalt betror sin dagbog. Vee er min u-tvilling. Hun er en lækker blondine med grønne øjne og lige et halvt kilo større end frodig. Jeg er brunette med grå øjne og masser af krøllet hår der holder stand imod selv det bedste fladjern. Og jeg er lutter ben, ligesom en barstol. Men der er et usynligt bånd der binder os sammen. Vi sværger begge på at denne binding startede længe før vi blev født. Og vi sværger begge på at den vil holde resten af livet.

Mac så ud over klassen. „Faktisk vil jeg vædde på at I hver især kender den person der sidder ved siden af jer, ganske godt. Der var en grund til at I valgte de pladser I gjorde, ikke sandt? Det velkendte. Det er bare ærgerligt at gode detektiver undgår det velkendte. Det sløver udforsker-instinkt. Hvilket er grunden til at vi i dag skal prøve at bytte plads.“

Jeg åbnede munden for at protestere. „Helt ærligt. Det er april. Skoleåret er snart slut. Du kan ikke begynde og lave om på det hele nu.“

Mac smilede. „Jeg kan lave om på alt indtil sidste skoledag. Og hvis I dumper, har jeg jer igen næste år, og så begynder jeg forfra.“

Vee skulede til Mac. Hun er berømt for den skulen. Det er et blik der gør alt, bortset fra at hvæse højlydt. Mac var åbenbart immun over for det. Han førte fløjten op til sine læber, og vi fattede pointen.

„Alle jer der sidder til venstre, rykker en plads frem. Dem på første række, det gælder også dig, Vee, rykker ned bagved.“

Vee proppede sin notesbog ned i rygsækken og lukkede hidsigt lynlåsen. Jeg bed mig i læben og vinkede et lille farvel.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Så vendte jeg mig halvt om og tjekkede bordet bag mig. Jeg kendte navnene på alle mine klassekammerater ... bortset fra én. Overflytteren. Mac råbte ham aldrig op, og sådan lod han til at foretrække det. Han sad og hang ved bordet bagved og så stift frem for sig med kølige, sorte øjne. Som altid. Jeg troede ikke et øjeblik på at han bare sad der, dag efter dag, og stirrede ud i rummet. Han måtte tænke på *noget*, men mit instinkt sagde mig at jeg nok ikke havde lyst til at vide hvad det var.

Han lagde sin biologibog på bordet og gled ned på Vees gamle stol.

Jeg smilede. „Hej. Jeg hedder Nora.“

Hans sorte øjne borede sig ind i mine, og den ene mundvig trak opad. Det var ikke et venligt smil. Det var et smil der lovede problemer. Med garanti.

Jeg koncentrerede mig om tavlen. Barbie og Ken stirrede på mig med mærkelige, muntre smil.

„Menneskelig forplantning kan være et kildent emne ...“ begyndte Mac.

„Adr!“ stønnede et kor af elever.

„Det kræver at man håndterer det med modenhed. Og som med al videnskab, er den bedste tilgang at lære det ved hjælp af detektivarbejde. Nu bruger I resten af timen på at indøve denne teknik ved at finde ud af så meget som I kan om jeres nye makker. I morgen medbringer I et notat med jeres opdagelser, og tro mig, jeg vil efterprøve rigtigheden. Det her er biologi, så lad være med så meget som at tænke på at digte jeres svar. Jeg vil se ægte samarbejde og teamwork.“ Der var et underforstået *ellers ...*

Jeg sad helt stille. Bolden var på hans banehalvdel – jeg havde smilet, og se hvad der kom ud af det. Jeg rynkede på næsen og forsøgte at regne ud hvad det var han lugtede af. Ikke cigaretter. Noget stærkere, mere væmmeligt.

Cigarer.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Jeg så op på uret på væggen og bankede med blyanten i takt med den store viser. Jeg anbragte albuen på bordet og støttede hagen mod hånden. Jeg udstødte et suk.

Fedt. Med det her tempo ville jeg aldrig nå det.

Jeg holdt øjnene rettet stift fremad, men jeg hørte den bløde kradsen fra hans blyant. Han skrev, og jeg ville vide hvad. At vi havde siddet sammen i ti minutter berettigede ham ikke til at tro noget som helst om mig. Jeg kastede et stjålet blik på ham og så at han allerede var adskillige linjer nede på siden og stadig skrev.

„Hvad skriver du?“ spurgte jeg.

„Og hun taler engelsk,“ sagde han mens han skrev det ned. Hver enkelt håndbevægelse var let og samtidig doven.

Jeg lænede mig så tæt ind mod ham som jeg turde, og prøvede at læse hvad han ellers havde skrevet, men han foldede papiret på midten og skjulte listen.

„Hvad skrev du?“ forlangte jeg at få at vide.

Han rakte ud efter mit ubrugte papir og trak det hen til sig. Han krøllede det sammen til en kugle. Før jeg kunne protestere, kastede han det hen mod papirkurven ved siden af Macs kateder. Han ramte plet.

Jeg stirrede et øjeblik på papirkurven, både vantro og vred. Så slog jeg min notesbog op på en ren side. „Hvad hedder du?“ spurgte jeg med blyanten svævende over papiret, klar til at skrive.

Jeg skævede tidsnok til at fange endnu et mørkt grin. Det var som om det udfordrede mig til at prøve at liste noget ud af ham.

„Dit navn?“ spurgte jeg og håbede at den tøvende klang i min stemme var noget jeg bildte mig ind.

„Kald mig Patch. For eksempel når du ringer til mig.“

Han blinkede da han sagde det, og jeg var temmelig sikker på at han gjorde grin med mig.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Hvad laver du i fritiden?“ spurgte jeg.

„Jeg har ingen fritid.“

„Jeg går ud fra at vi får karakter for den her opgave, så gider du lige gøre mig den tjeneste?“

Han lænede sig tilbage i stolen og lagde armene om bag hovedet. „Hvad slags tjeneste?“

Jeg var ret sikker på at det var en hentydning, og jeg ledte febrilsk efter en måde at skifte emne på.

„Fritid,“ gentog han tankefuldt. „Jeg tager billeder.“

Jeg skrev *fotografer* på mit papir.

„Jeg var ikke færdig,“ sagde han. „Jeg har taget en hel serie af en eAvis-journalist som mener at man skal spise økologisk, som skriver digte i smug, og som gyser ved tanken om at skulle vælge mellem Stanford, Yale og ... hvad hedder det der store der begynder med H?“

Jeg stirrede på ham et øjeblik, rystet over hvor præcist han havde ramt. Jeg havde en fornemmelse af at det ikke var et tilfældigt gæt. Han *vidste* det. Og jeg ville vide hvordan – lige nu.

„Men du kommer ikke til at gå på nogen af dem.“

„Gør jeg ikke?“ spurgte jeg uden at tænke først.

Hans fingre greb fat under sædet på min stol og trak mig længere ind imod ham. Jeg var usikker på om jeg skulle trække mig væk og vise at jeg var bange, eller ikke gøre noget og lade som om jeg kedede mig. Jeg valgte det sidste.

„Selv om du ville stortrives på alle tre universiteter, foragter du dem for at være en præstationskliché,“ sagde han. „At fordømme andre er din tredjestørste svaghed.“

„Og min næststørste?“ spurgte jeg i undertrykt raseri. Hvem var den fyr? Var det en eller anden ubehagelig spøg?

„Du ved ikke hvem du skal stole på. Nej, det tager jeg i mig igen. Du stoler på folk – det er bare på de forkerte.“

„Og min *største*?“ forlangte jeg at få at vide.

„Du holder livet i kort snor.“

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Hvad skal det betyde?“

„Du er bange for det du ikke kan kontrollere.“

Mine nakkehår rejste sig, og det føltes som om temperaturen i lokalet faldt drastisk. Normalt ville jeg være gået direkte op til Macs kateder og have bedt om en ny plads, men jeg nægtede at lade Patch tro at han kunne afskrække eller skræmme mig. Jeg følte et irrationelt behov for at forsvare mig og besluttede lige på stedet at jeg ikke ville bakke ud før han selv gjorde det.

„Sover du nøgen?“ spurgte han.

Jeg var ved at tabe både næse og mund. „Det ville jeg nok ikke fortælle dig.“

„Har du nogensinde været hos en hjernevrider?“

„Nej,“ løj jeg. Sandheden var at jeg gik hos skolepsykologen, Hendrickson. Det var ikke noget jeg selv havde valgt, og det var ikke noget jeg kunne lide at snakke om.

„Gjort noget ulovligt?“

„Nej.“ At overtræde fartgrænserne nu og da talte ikke med. Ikke hos ham. „Hvorfor spørger du mig ikke om noget normalt? Som for eksempel – min yndlingsmusik?“

„Jeg gider ikke spørge om det som jeg kan gætte mig til.“

„Du ved *ikke* hvilken slags musik jeg hører.“

„Barok. For dig handler det alt sammen om orden og kontrol. Jeg vil vædde med at du spiller ... cello?“ Han sagde det som om han havde grebet sit gæt ud af den blå luft.

„Forkert.“ Endnu en løgn, men det han sagde, fik det til at risle mig koldt ned ad ryggen og krible i fingrene. Hvem var han i virkeligheden? Hvis han vidste at jeg spillede cello, hvad vidste han så ellers?

„Hvad er det?“ Patch prikkede med sin kuglepen imod inder-siden af mit håndled. Instinktivt trak jeg mig væk.

„Et modermærke.“

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Det ligner et ar. Er du selvmordstruet, Nora?“ Hans øjne mødte mine, og jeg kunne mærke at han lo.

Jeg stak hånden ned i forlommen på min rygsæk, rystede to jerntabletter ud af et glas og slugte dem hele. De blev siddende i halsen et øjeblik og fandt så vej ned.

Patchs løftede øjenbryn undgik ikke min opmærksomhed.

„Jeg er anæmisk,“ sagde jeg. „Jeg er nødt til at tage piller flere gange om dagen.“ Jeg skulle lige til at forklare at jeg tog dem når jeg blev svimmel eller urolig, men tænkte så at det bare ville fryde ham.

Hans mundvige gled opad. „Anæmisk,“ gentog han. Han sagde det på en måde så det nærmest lød som om han var uenig. Som om han vidste mere om mig end min læge.

„Jernmangel,“ sagde jeg langsomt og velovervejet, sådan som folk tit taler til udlændinge. „Ingen ved helt hvorfor jeg ikke kan få det bedre.“ Jeg trommede med neglene på bordet. „Nå, men så længe jeg tager mine piller, er det ikke livstruende.“ Hvorfor snakkede vi om det her? Selv om det var en mindre ting, var jeg følsom omkring min blodsygdom og hadede at den fik mig til at føle mig mærkelig. Jeg forsøgte at holde den hemmelig, og jeg var sur på Patch fordi han nu havde brugt hele to minutter på at grave i det. Jeg ledte i tankerne efter noget andet – hvad som helst – vi kunne diskutere.

„Forældre gift eller skilt?“ spurgte Patch.

„Jeg bor sammen med min mor.“

„Og far?“

„Min far døde sidste år.“

„Hvordan?“

Jeg krympede mig. „Han blev skudt. Altså, det her er et personligt område, hvis du ikke har noget imod det.“

Der var stille et øjeblik, og det hårde skær i Patchs øjne blev lidt blødere. „Det må være hårdt.“ Han lød som om han mente det.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Han var i Portland for at købe min mors fødselsdagsgave,“ sagde jeg. „Det var et røveri. De fik aldrig fat i fyren. Jeg har faktisk ikke lyst til at snakke om det.“

Sandheden var at jeg ikke følte det som om min far var væk. Lige efter at han var død, kom der noget underligt ind i mit liv. Som om nogen kredsede om min verden og holdt øje med mig på afstand. I begyndelsen havde denne spøgelsesagtige ting hylet mig helt ud af den, men da der ikke skete noget slemt, klingede min frygt af. Jeg begyndte at spekulere på om der var et kosmisk formål med det jeg følte. Måske var min fars ånd lige i nærheden. Tanken trøstede mig, men det var ikke noget jeg havde lyst til at afsløre for min skeptiker af en skolepsykolog.

Det ringede ud, og Patch kom på benene og banede sig vej hen mod døren.

„Vent,“ råbte jeg. Han vendte sig ikke om. „Undskyld mig ...!“ Han var ude af døren. „Patch! Jeg fik ikke noget som helst at vide om dig.“

Han vendte sig og gik hen imod mig. Han tog min hånd og skrev noget på den før jeg sansede at trække den til mig.

Jeg så ned på telefonnummeret på min håndflade og lukkede hånden om det. Jeg ville fortælle ham at hans telefon under ingen omstændigheder ville ringe i aften. Jeg ville fortælle ham at det var hans egen skyld, fordi han havde brugt al tiden på at udspørge mig. Jeg ville en hel masse ting, men sandheden var at jeg bare stod der og så ud som om jeg ikke vidste hvordan jeg skulle åbne munden.

Til sidst sagde jeg: „Jeg har travlt i aften.“

„Det har jeg også.“ Han grinede og gik.

Et øjeblik stod jeg som naglet til stedet og fordøjede det der lige var sket. Havde han med vilje brugt al tiden på at udspørge mig? Så jeg ikke ville få lavet *min* opgave? Troede han at et enkelt

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

blæret smil kunne redde ham? *Ja*, tænkte jeg. Ja, han gjorde.

„Jeg ringer ikke!“ råbte jeg efter ham. „Aldrig ... nogensinde!“

„Kan du nå at blive færdig med din artikel til i morgen?“ Det var Vee. Hun kom hen ved siden af mig, mens hun skrev notater på den notesblok hun havde med sig overalt. „Jeg overvejer at skrive min om urimeligheden i at bytte pladser. Jeg blev sat sammen med en pige som sagde at hun lige var blevet færdig med en lusekur her til morgen.“

„Min nye makker,“ sagde jeg og pegede på Patch ude på gangen. Han havde en irriterende selvbevidst måde at gå på – den måde man forbinder med falmende T-shirts og en cowboyhat. Patch var ikke iført nogen af delene. Han var typen der gik i sorte Levi's, sort bluse og sorte støvler. Han så ud til at være kvart latino, kvart ægypter og kvart sørøver. Og kvart idiot.

„Ham senior-eleven der blev overflyttet? Han læste sikkert ikke flittigt nok første gang. Eller anden.“ Hun sendte mig et sigende blik. „Tredje gang er lykkens gang.“

„Han giver mig myrekryb. Han vidste hvad for noget musik jeg kan lide. Uden nogen form for antydninger sagde han: 'Barok.'“ Jeg slap rigtigt dårligt fra at efterligne hans lavmælte stemme.

„Et tilfældigt gæt?“

„Han vidste også ... andre ting.“

„Som hvad, for eksempel?“

Jeg sukkede. Som for eksempel mere end jeg havde lyst til at betro hende. „Som hvordan han skulle komme ind under huden på mig,“ sagde jeg til sidst. „Jeg siger til Mac at han er nødt til at lade os bytte tilbage igen.“

„Gå du bare i gang. Jeg kunne godt bruge noget at hægte min næste eAvis-artikel op på. *Andetårselever gør oprør*. Eller endnu bedre: *Pladsbytning bliver jordet*. Mmm. Den kan jeg godt lide.“

BECCA FITZPATRICK

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Da det kom til stykket, var det mig der blev jordnet. Mac afviste min anmodning til ham om at genoverveje pladsbytningen. Det lod til at jeg hang på Patch.

Indtil videre.

Kapitel 2

Min mor og jeg bor i et utæt 1800-tals-bondehus uden for Coldwater. Det er det eneste hus på Hawthorne Lane, og de nærmeste naboer er næsten halvanden kilometer væk. Jeg spekulerer somme tider på om bygherren var klar over at han, ud af alle de stykker land der var til rådighed, valgte at bygge huset midt i et mystisk vejrfænomen, der lader til at suge al tågen på Maines kyst til sig og anbringe den i vores gård. Huset var i dette øjeblik indhyllet i et mørke der lignede undslupne, omvandrende spøgelser.

Jeg tilbragte aftenen på en taburet i køkkenet i selskab med algebra-lektier og Dorothea, vores husholderske. Min mor arbejder for auktionsfirmaet Hugo Renaldi med at koordinere ejendoms- og antikvitetsauktioner på hele østkysten. I denne uge var hun i Charleston i South Carolina. Hendes job krævede en masse rejser, og hun betalte Dorothea for at lave mad, men jeg var ret sikker på at det der stod med småt i Dorotheas jobbeskrivelse, omfattede at hun skulle holde et vågent forældreøje med mig.

„Hvordan gik det i skolen?“ spurgte Dorothea med sin lette tyske accent. Hun stod ved vasken og skrubbede fastbrændt lasagne af et ovnfast fad.

„Jeg har fået en ny biologimakker.“

„Er det godt eller skidt?“

„Vee var min gamle makker.“

„Hrmpf.“ Mere energisk skrubben, så Dorotheas overarm bævrede. „Noget skidt, altså.“

Jeg sukkede bekræftende.

„Fortæl mig om den nye makker. Denne pige, hvordan er hun?“

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Han er høj, mørk og irriterende.“ Og *uhyggelig tillukket*, tilføje jeg i mit stille sind. Patches øjne var sorte huller. De sugede alting til sig og gav ikke noget fra sig. Ikke fordi jeg ønskede at vide mere om Patch. Da jeg ikke havde brudt mig om det jeg havde set på overfladen, tvivlede jeg på at jeg ville kunne lide det han gemte på dybt inde.

Det var nu ikke helt sandt. Jeg kunne lide en masse af det jeg så. Lange, smidige muskler ned ad armene, brede, men afslappede skuldre og et smil der var halvt legesygt, halvt forførende. Jeg prøvede at modstå hans magnetiske tiltrækning på mig.

Klokken ni gjorde Dorothea sig færdig for den aften og låste huset af på vej ud. Til farvel blinkede jeg to gange med verandalamperne. De må være trængt igennem tågen, for hun svarede med et dyt. Jeg var alene.

Jeg gjorde status over de følelser der huserede i mig. Jeg var ikke sulten. Jeg var ikke træt. Jeg var ikke engang særlig ensom. Men jeg var en smule urolig over min biologiopgave. Jeg havde sagt til Patch at jeg ikke ville ringe, og for seks timer siden havde jeg ment det. Det eneste jeg kunne tænke på nu, var at opgaven ikke måtte mislykkes. Biologi var mit værste fag. Min karakter lå og svingede problematisk og i mit hoved var det forskellen mellem et helt og et halvt studielegat engang i fremtiden.

Jeg gik ud i køkkenet og løftede telefonrøret. Jeg så på det der var tilbage af de tal der stadig stod tatoveret på min hånd. I al hemmelighed håbede jeg at Patch ikke ville svare på min opringning. Hvis han ikke var til at få fat på eller ikke ville samarbejde om opgaven, var det et bevis jeg kunne bruge imod ham og dermed overbevise Mac om at han skulle skrotte pladsbytningen. Fuld af forhåbning tastede jeg hans nummer ind.

Patch svarede ved det tredje ring. „Hvad så?“

Jeg svarede i et nøgternt tonefald. „Jeg ringer for at finde ud af om vi kan mødes i aften. Jeg ved godt at du sagde du havde travlt, men ...“

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Nora.“ Patch sagde mit navn som om det var pointen i en joke. „Jeg troede ikke du ville ringe. Nogensinde.“

Jeg hadede at måtte æde mine ord i mig. Jeg hadede Patch fordi han absolut skulle tvære rundt i det. Jeg hadede Mac og hans åndssvage opgaver. Jeg åbnede munden og håbede at der ville komme noget smart ud. „Nå? Kan vi så mødes eller hva’?“

„Sådan som det ser ud nu, så kan jeg ikke.“

„Kan ikke, eller vil ikke?“

„Jeg er midt i et spil pool.“ Jeg hørte smilet i hans stemme. „Et vigtigt spil pool.“

Ud fra den baggrundsstøj jeg kunne høre i hans ende af røret, troede jeg på at han sagde sandheden – om pool-spillet. Om det var vigtigere end min opgave, kunne diskuteres.

„Hvor er du?“ spurgte jeg.

„Bob’s Arcade. Det er ikke et sted for dig.“

„Jamen, så lad os lave interviewet over telefonen. Jeg har en liste med spørgsmål lige ...“

Han lagde røret på.

„Sådan en idiot!“ sagde jeg til telefonen.

Jeg rev et rent stykke papir ud af min notesbog og skrev idiot på første linje. På linjen nedenunder tilføjede jeg: Ryger cigarer. Vil dø af lungekræft. Forhåbentlig snart. Glimrende fysisk form.

Jeg overstregede med det samme det sidste så det var ulæseligt.

Uret i mikroovnen viste fem minutter over ni. Som jeg så det, havde jeg to muligheder. Enten opdagede jeg mit interview med Patch, eller også kørte jeg ind til Bob’s Arcade. Den første mulighed ville have været fristende, hvis jeg bare havde kunnet lukke af for Macs stemme der advarede om at han ville tjekke at alle svarene var autentiske. Jeg vidste ikke nok om Patch til at kunne bluffe mig igennem et helt interview. Og den anden mulighed? Ikke fristende overhovedet.

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Jeg udsatte beslutningen mens jeg ringede til min mor. En del af vores aftale omkring hendes lange arbejdstider og mange rejser er at jeg opfører mig ansvarligt og ikke er en af den slags døtre der har brug for konstant overvågning. Jeg kunne godt lide min frihed, og jeg ville ikke gøre noget der kunne give min mor en grund til at gå ned i løn og få et lokalt job så hun kunne holde øje med mig.

Ved det fjerde ring gik hendes voicemail i gang.

„Det er mig,“ sagde jeg. „Vil bare lige sige hej. Jeg har noget biologi jeg skal være færdig med, og så går jeg i seng. Ring til mig i frokostpausen i morgen, hvis du har lyst. Elsker dig.“

Da jeg havde lagt på, fandt jeg en mønt i køkkenskuffen. Det var nok bedst at overlade udviklede beslutninger til skæbnen.

Jeg kastede mønten op i luften, smækkede den ned mod min håndryg og vovede et kig på den. Mit hjerte slog et ekstra slag, og jeg sagde til mig selv at jeg ikke var sikker på hvad det betød.

„Det er ude af mine hænder nu,“ sagde jeg.

Fast besluttet på at få det overstået så hurtigt som muligt, snuppede jeg et kort der hang på køleskabet, greb mine nøgler og bakkede min Fiat Spider ud ad indkørslen. Bilen havde sikkert være lækker i 1979, men jeg var ikke vild med den chokoladebrune lak, rusten der bredte sig ukontrollabelt over bagskærmene, eller de revnede, hvide lædersæder.

Bob's Arcade viste sig at være længere væk end jeg brød mig om. Stedet lå tæt ved kysten, en femogfyrrer minutters køretur. Med kortet bredt ud på rattet kørte jeg ind på en parkeringsplads bag ved en stor gasbeton-bygning med et neonskilt hvor der stod BOB'S ARCADE. Graffiti var smurt ud over murene, og cigaretskod lå drysset ud over grunden. Stedet ville *helt klart* være fyldt med kommende universitetsstuderende og mønsterborgere. Jeg prøvede at tænke ophøjede og nonchalante tanker, men min mave føltes en smule urolig. Da jeg havde dobbelttjek-

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

ket at jeg havde låst alle dørene, satte jeg kursen mod indgangen.

Jeg stod i kø og ventede på at komme forbi rebene. Da gruppen foran mig betalte, masede jeg mig hen mod labyrinten af hylende sirener og blinkende lys.

„Nå, synes du at du fortjener en gratis tur?“ brølede en tobaksru stemme.

Jeg snurrede rundt og blinkede ved synet af den overtatoverede dørmand. „Jeg er her ikke for at spille. Jeg leder efter nogen,“ sagde jeg.

Han gryntede. „Hvis du vil forbi mig, så betaler du.“ Han lagde sine hænder fladt på disken, hvor et prisskilt, der var sat op med klisterbånd, viste at jeg skulle slippe femten dollars. Kun i kontanter.

Jeg havde ingen kontanter. Og hvis jeg havde haft det, ville jeg ikke have spildt dem på at bruge nogle få minutter på at udspørge Patch om hans privatliv. Jeg mærkede et jag af vrede over pladsbytningen og over at jeg i det hele taget var nødt til at være her. Jeg skulle bare finde Patch, så kunne vi lave interviewet udenfor. Jeg havde ikke i sinde at køre hele den lange vej bare for at gå tomhændet herfra.

„Hvis jeg ikke er tilbage om to minutter, så betaler jeg de femten dollars,“ sagde jeg. Før jeg kunne nå at overveje sagen yderligere eller mønstre lidt mere tålmodighed, gjorde jeg noget der var helt atypisk for mig: jeg dykkede under rebene. Men ikke nok med dét. Jeg skyndte mig igennem spillehallen mens jeg holdt udkig efter Patch. Jeg fortalte mig selv at jeg ikke kunne tro at jeg gjorde det her, men jeg var som en rullende snebold der hele tiden fik mere fart på. Lige nu ville jeg bare finde Patch og se at komme ud.

Dørmanden fulgte efter mig og råbte: „Hov!“

Da jeg var sikker på at Patch ikke var i stueetagen, løb jeg ned ad trappen og fulgte skiltene til pool-rummet. For enden af trappen oplyste svage spotlights adskillige pokerborde, alle

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

sammen i brug. Cigarrøg, der var næsten lige så tyk som tågen omkring vores hus derhjemme, overskyede det lave loft. Imellem pokerbordene og baren stod der en række pool-borde. Patch lå strakt ind over det længst væk fra mig og forsøgte sig med et vanskeligt bandeskud.

„Patch!“ råbte jeg.

I samme øjeblik stødte han med pool-køen og pløjede den ned i bordet. Han løftede hovedet med et ryk og stirrede på mig med en blanding af overraskelse og nysgerrighed.

Dørmanden kom trampende ned ad trinene bag mig, og hans hånd lagde sig om min skulder som en skruestik. „Ovenpå. Nu.“

Patches mund gled op i et nyt næsten umærkeligt smil. Det var svært at sige om det var spottende eller venligt. „Hun er sammen med mig.“

Det lod til at gøre et vist indtryk på dørmanden, som løsnede sit greb. Før han kunne nå at skifte mening, rystede jeg hans hånd af og snoede mig imellem bordene hen mod Patch. De første meter skridtede jeg godt ud, men opdagede så at min selvtillid smuldrede, jo nærmede jeg kom.

Jeg blev omgående opmærksom på at der var noget anderledes ved ham. Jeg kunne ikke helt sætte fingeren på hvad det var, men jeg kunne mærke det som elektricitet. Mere fjendtlighed?

Mere selvtillid.

Mere frihed til at være sig selv. Og de der sorte øjne gik mig på. De var som magneter der hagede sig fast til hver en bevægelse jeg gjorde. Jeg sank en gang og prøvede at ignorere den kvalmende stepdans i min mave. Jeg kunne ikke helt sætte fingeren på det, men der var noget ved Patch der ikke var rigtigt. Noget ved ham var ikke normalt. Noget var ikke ... trygt.

„Du må undskylde at jeg lagde på,“ sagde Patch og gik hen til mig. „Modtagelsesforholdene er ikke ligefrem gode hernede.“

Yeah, right!

Med et nik gjorde Patch tegn til de andre om at forsvinde. Der

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

opstod en ubehagelig stilhed før nogen bevægede sig. Den første fyr der gik, skubbede til min skulder da han skred forbi. Jeg tog et skridt baglæns for at holde balancen og så op lige tidsnok til at få et par kolde blikke fra de andre to spillere da de gik.

Fedt. Det var ikke min skyld at Patch var min makker.

„8-ball?“ spurgte jeg ham med løftede øjenbryn og forsøgte at lyde helt sikker på mig selv og mine omgivelser. Måske havde han ret i at Bob's Arcade ikke var et sted for mig. Men det betød ikke at jeg ville styrte hen mod udgangen. „Hvor høje er indsatserne?“

Hans smil blev bredere. Denne gang var jeg ret sikker på at han hånede mig. „Vi spiller ikke om penge.“

Jeg stillede min taske på kanten af bordet. „Det er en skam. Jeg ville ellers have satset alt hvad jeg har, imod dig.“ Jeg holdt min opgave op, hvor to linjer allerede var udfyldt. „Nogle få, hurtige spørgsmål, så forsvinder jeg igen.“

„Idiot?“ læste Patch højt, mens han støttede sig til sin pool-kø. „Lungekræft? Skal det forestille at være en spådom?“

Jeg viftede i luften med opgaven. „Jeg går ud fra at du samarbejder. Hvor mange cigarer pr. aften? Én? To?“

„Jeg ryger ikke.“ Han lød oprigtig, men jeg købte den ikke.

„Mm-hmm,“ sagde jeg og lagde papiret mellem otteren og den ensfarvede lilla. Jeg kom tilfældigt til at puffe til den lilla da jeg skrev HELT SIKKERT CIGARER på linje tre.

„Du laver rod i spillet,“ sagde Patch, stadig smilende.

Jeg fangede hans blik og kunne ikke lade være med at besvare smilet – ganske kort. „Forhåbentlig ikke til din fordel. Din største drøm?“ Den var jeg stolt af, fordi jeg vidste den ville bringe ham ud af fatning. Den krævede at han tænkte sig om.

„At kysse dig.“

„Det er ikke sjovt,“ sagde jeg og fastholdt hans blik, taknemmelig for at jeg ikke hakkede og stammede.

„Nej, men det fik dig til at rødme.“

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Jeg satte mig hurtigt på bordkanten og forsøgte at se uanfægtet ud. Jeg lagde benene over kors og brugte mit knæ som skriveplade. „Arbejder du?“

„Jeg rydder borde i The Borderline. Den bedste mexicanske restaurant i byen.“

„Religion?“

Han virkede ikke forbavset over spørgsmålet, men han var heller ikke himmelhenrykt for det. „Jeg syntes du sagde nogle få, hurtige spørgsmål. Du er allerede ved nummer fire.“

„Religion?“ gentog jeg mere spidst.

Patch gned sig tankefuldt om hagen. „Ikke religion ... en kult.“

„Tilhører du en kult?“ Jeg indså for sent at jeg ikke burde have lydt så forbavset.

„Faktisk står jeg og mangler et sundt, kvindeligt offer. Jeg havde planlagt at lokke hende til at stole på mig først, men hvis du er parat nu ...“

Ethvert spor af smil forsvandt fra mit ansigt. „Du imponerer mig ikke.“

„Jeg er ikke engang begyndt at prøve på det endnu.“

Jeg kantede mig væk fra bordet og stillede mig foran ham. Han var et helt hoved højere end mig. „Vee fortalte mig at du er på tredje år. Hvor mange gange er du dumpet i andetårs-biologi? Én gang? To gange?“

„Vee er ikke min talsmand.“

„Benægter du at du er dumpet?“

„Jeg kan fortælle dig at jeg ikke gik i skole sidste år.“ Han så spottende på mig. Det gjorde mig bare mere beslutsom.

„Pjækkede du?“

Patch lagde sin pool-kø hen over bordet og vinkede mig nærmere med en finger. Jeg reagerede ikke. „Skal jeg fortælle dig en hemmelighed?“ spurgte han i et fortroligt tonefald. „Jeg har aldrig gået i skole før. Endnu en hemmelighed? Det er ikke så kedeligt som jeg regnede med.“

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

Han løj. Alle gik i skole. Der fandtes love. Han løj for at hidse mig op.

„Du tror jeg lyver,“ sagde han med et smil.

„Har du aldrig gået i skole – nogensinde? Hvis det er sandt – og du har ret i at jeg ikke tror på det – hvad fik dig så til at beslutte at komme i år?“

„Dig.“

En instinktiv angst hamrede igennem mig, men jeg fortalte mig selv at det var præcis hvad Patch ønskede. Så jeg stod fast og prøvede at virke irriteret i stedet for. Men der gik et øjeblik før jeg fandt stemmen. „Det er ikke et ordentligt svar.“

Han må være gået et skridt nærmere, for pludselig var vores kroppe ikke adskilt af andet end en minimal mængde luft. „Dine øjne, Nora. De der kolde, bleggrå øjne er forbavsende uimodståelige.“ Han lagde hovedet på skrå, næsten som om han ville studere mig fra en ny vinkel. „Og de der dødlækre, svulmende læber.“

Jeg trådte et skridt tilbage, ikke så forskrækket over hans bemærkning, men over at en del af mig reagerede positivt på den. „Så er det nok. Nu går jeg.“

Men så snart ordene var ude af munden på mig, vidste jeg at de ikke var sande. Jeg følte trang til at sige noget mere. Jeg løb de tanker igennem der lå i ét stort virvar inde i mit hoved, og prøvede at finde det som jeg følte jeg måtte sige. Hvorfor var han så hånlig, og hvorfor opførte han sig som om jeg havde gjort noget for at fortjene det?

„Du lader til at vide en masse om mig,“ sagde jeg. Det var århundredets underdrivelse. „Mere end du burde. Du lader til at vide nøjagtigt hvad du skal sige for at få mig til at føle mig dårligt tilpas.“

„Du gør det nemt.“

Min vrede skød gnister. „Så du indrømmer at du gør det her med vilje?“

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

„Det her?“

„Det her ... med at provokere mig.“

„Sig 'provokere' igen. Din mund ser så indbydende ud når du gør det.“

„Så er det slut. Gør dit pool-spil færdigt.“

Jeg greb hans pool-kø fra bordet og stak den frem imod ham. Han tog den ikke.

„Jeg kan ikke lide at sidde ved siden af dig,“ sagde jeg. „Jeg kan ikke lide at være din makker. Jeg kan ikke lide dit nedladende smil.“ Min mund fortrak sig – noget som typisk kun skete når jeg løj. Gad vide om jeg løj nu. Hvis jeg gjorde, havde jeg lyst til at sparke mig selv. „Jeg kan ikke lide dig,“ sagde jeg med al den overbevisning jeg kunne mønstre, og slog køen imod hans bryst.

„Jeg er glad for at biologilæreren satte os sammen,“ sagde han. Jeg sporede en ganske let ironisk klang i ordet biologilæreren, men var ude af stand til at se en skjult mening. Denne gang tog han pool-køen.

„Jeg arbejder på at få det lavet om,“ svarede jeg hurtigt.

Patch morede sig så meget at jeg kunne se hans tænder da han smilede. Han rakte ud efter mig, og før jeg kunne komme væk, vikledede han noget ud af mit hår.

„Et stykke papir,“ forklarede han og smed det på gulvet. Da han rakte hånden ud, så jeg et mærke på indersiden af hans håndled. Først troede jeg det var en tatovering, men endnu et blik afslørede at det var et rødbrunt, let fremstående modermærke. Det havde form som en klat maling.

„Det er et uheldigt sted at have et modermærke,“ sagde jeg, ikke så lidt foruroeligt over at det sad samme sted som mit eget.

Patch lod skødesløst sit ærme glide ned over håndledet. „Ville du foretrække at det var et mere intimt sted?“

„Jeg ville ikke foretrække det nogen steder.“ Jeg var ikke sikker på hvordan det lød, og forsøgte igen. „Jeg er ligeglad med

hush, hush

FORELSKET I EN ENGEL

om du overhovedet har det.“ Jeg prøvede en tredje gang. „Jeg er ligeglad med dit modermærke, basta.“

„Flere spørgsmål?“ spurgte han. „Kommentarer?“

„Nej.“

„Så ses vi i biologi.“

Jeg overvejede at fortælle ham at han aldrig ville se mig igen. Men jeg ville ikke æde mine ord i mig to gange på én dag.

Senere den nat rev et brag mig ud af søvnen. Med ansigtet presset ned i puden lå jeg helt stille, med alle sanser i højeste alarmberedskab. Med min mors konstante rejser var jeg vant til at sove alene, og det var måneder siden jeg havde forestillet mig lyden af fodtrin der kom listende hen ad gangen mod mit værelse. Men i nat var det anderledes. Jeg vidste at jeg ikke var alene.

Da jeg drejede hovedet en anelse, fangede jeg et glimt af en skygge der bevægede sig uden for vinduet. Jeg trykkede puden ind til mig og fortalte mig selv at det bare var en sky der gik for månen. Eller et stykke affald der blæste i vinden. Alligevel tilbragte jeg adskillige minutter med at vente på at min puls faldt.

Da jeg havde samlet mod til at stå ud af sengen, var gårdspladsen under mit vindue stille og rolig. Den eneste lyd kom fra grenene der skrabede mod huset. Jeg fandt en lommelygte under sengen og foretog et overfladisk tjek af gårdspladsen. Jeg så en nedfalden gren under mit vindue og fodspor i mudderet.

Jeg ville vædde på at jeg havde fundet årsagen til braget. Det var ikke min fantasi. Det var ikke en sky der gik for månen.

Nogen var klatret op i træet uden for mit vindue. Nogen udspionerede mig.